

Hồi Thứ Bốn Mười Bảy

TRUY TÌM THỦ PHẠM

Tại tiền sảnh, Hàn Trúc thiếu bang chủ đã ngồi trên ghế chủ tọa, sắc mặt nghiêm trọng. Sáu vị trưởng lão ngồi hai bên.

Tốt Quả Hoảng bước tới:

– Bẩm thiếu bang chủ. Nghi phạm đã được dẫn đến.

Hàn Trúc vẫy tay:

– Tốt chấp pháp hãy lui ra.

Hàn Trúc nhìn Tiểu Tà:

– Dương Tiểu Tà! Có phải huynh đã hạ độc toàn bộ Cái Bang đệ tử không?

Tiểu Tà bình tĩnh:

– Không có!

Hàn Trúc hỏi:

– Tại sao huynh và đồng bọn lại không bị thuốc mê?

Tiểu Tà nói:

– Chúng tôi là người đã uống được nội đơn Bạch Xà ở hồ Xóa Mạng. Bình thường thuốc mê đối với chúng tôi không có tác dụng.

Tiểu Linh cũng xen vào:

– Đại huynh! Đó là sự thật! Tiểu Tà không nói dối.

Hàn Trúc tuy thương mến Tiểu Linh, nhưng trường hợp này cũng không thể vì tình cảm riêng tư, nên giận dữ:

– Hàn Linh! Không phải chuyện của muội. Hãy lui ra!

Tiểu Linh không muốn đi. Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Muội cứ đứng một bên để xem xét tuyệt đối không có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Linh liền bước sang bên trái, nhìn chăm chăm Tiểu Tà, chuẩn bị nêu có gì nguy hiểm xảy ra sẽ can thiệp.

Hàn Trúc nghiêm lạnh:

– Dương Tiểu Tà! Huynh không hạ độc, tại sao huynh định rời nơi khỏi đây một cách vội vã như vậy?

Tôi muốn tìm Tiểu Linh nói rõ nguyên nhân sau đó chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

Hàn Trúc gắt giọng:

– Nếu không có hạnh động sai trái, tại sao phải vội vã ra đi?

Tiểu Tà thản nhiên:

– Tiểu gia không muốn xen vào chuyện này nên muốn ra đi! Chỉ có thế thôi.

Bồng có người đứng lên, nói lớn:

– Bẩm thiếu bang chủ! Dương Tiểu Tà rõ ràng là ném đá giấu tay sợ tội mà trốn. Nhất định bắt hấn ép cung thì sẽ tra ra sự thật.

Người này là Hàng Châu phân tọa chủ, Siêu Tử Kiều.

Hàn Trúc nhìn qua:

– Siêu tọa chủ! Để ta tiếp tục hỏi rõ. Dương Tiểu Tà! Ta hỏi người, tại sao người tổ chức cờ bạc ở đây, có phải làm cho mọi người mê hoặc để dễ hành động không?

Tiểu Tà không đỏ sắc mặt:

– Tôi chỉ làm vui ngày đại hội, lấy tiền chia cho thiếu bang chủ.

Chợt Hàn Trúc hỏi:

– Bốn bang chủ luyện được bí kíp võ công “Giáng Long Thập Bát Chưởng” và “Thái Thượng Ma Kinh” của tiền nhân, người có lấy cắp hai bộ kinh này không?

Tiểu Linh nghe nói trong bụng lạnh ngắt, vì trộm lấy cắp võ lâm chi bảo là tội chết. Nàng bắt đầu lo lắng cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhìn Hàn Trúc:

– Các người bị mất võ lâm bí kíp?

– Không sai! Bốn bang trấn sơn bảo vật chí nhất. Nếu người có lấy thì hoàn lại cho bốn bang! Ta nhất định bỏ qua, nếu không ta phải dùng võ lực tra xét.

Trưởng lão Mã Công Thạch đứng đầu, dựng mà y:

– Thiếu bang chủ! Hãy mau bắt chúng. Chúng cướp được bí kíp nhất là Thái Thượng Ma Kinh của ra thì rất nguy hại cho võ lâm. Chúng ta tuyệt đối không để cho chúng tự do.

Cả đại đại sảnh ai cũng kinh hãi, vì mọi người chưa bao giờ nghe nói Mã Công Thạch trưởng lão có Thái Thượng Ma Kinh.

– Mã trưởng lão! Ông nói cũng có lý. Ta nhất định xử lý công bằng.

Tiểu Tà cười nhạt:

– Thiếu bang chủ! Cho người biết bí kíp ta không lấy, vì cuộc đời ta rất sợ thư và sắc. Người đã lầm rồi! Nhưng trước khi chưa tìm ra bí kíp, thì bất kỳ ai cũng là kẻ nghi ngờ. Tốt hơn lúc này nên nghiêm cấm không cho phép ai ra ngoài một

bước. Như vậy có được không?

Hàn Trúc sức tỉnh:

– Đúng rồi! Hãy mau truyền lệnh không ai được rời khỏi đảo một bước. Nếu ai vi phạm cứ giết chết không tha.

Tức thì bên ngoài có tiếng reo lên:

– Tuân lệnh!

Ngoài cửa có rao truyền lệnh này,

Khai Phong phân tọa chủ Tang Thạch, đứng lên:

– Bẩm thiếu bang chủ! Thuộc hạ biết con người Dương Tiểu Tà, tại Khai Phong đã từng thoáng qua mười ba tầng tháp Linh Cảm của phái Thiếu Lâm, thuộc hạ nghĩ chắc khí phách con người như vậy, không thể có hành động đê hèn. Chắc chắn là do một kẻ khác lây cắp.

Hàng Châu tọa chủ Siêu Tử Kiều cãi lại:

– Bẩm thiếu bang chủ! Thuộc hạ nghĩ rằng không thể luận như vậy. Bí kíp võ lâm của bốn phái ai cũng dòm ngó, nhất là Mã trưởng lão Thái Thượng Ma Kinh phải nói là thu thập thiên hạ võ công chi bảo, có ai không muốn chiếm đoạt? Theo thuộc hạ nghĩ nhất định là Dương Tiểu Tà lấy cắp, nếu không, tại sao hắn đến đây đúng vào dịp chúng ta tổ chức đại hội? Thiếu bang chủ tuyệt đối nghe lời hắn.

Hàn Trúc rất phân vân, hướng về các trưởng lão:

– La trưởng lão! Ý của ông ra sao?

La trưởng lão nói:

– Thiếu bang chủ! Nghĩ rằng chuyện này khá quan trọng, trước tiên hãy giữ lại Tiểu Tà và đồng bọn, sau từ từ tra xét.

Hàn Trúc hỏi tiếp:

– Ý Tôn trưởng lão thì sao?

Tôn Hồng trưởng lão là một người cực kỳ quan trọng trong Cái Bang, lâu nay trong giang hồ ai cung kính nể. Lão đầu tóc bù xù, y phục dơ dáy, nhưng tính tình rất ngay thẳng. Lão nói:

– Nếu không có chứng cứ tuyệt đối không được làm bậy để tránh dư luận trong thiên hạ. Tôi chủ trương không giam giữ ai cả, nhưng cũng không cho ai rời khỏi nơi đây, chờ cho bản án rõ ràng rồi sẽ mở cửa.

Lão nói xong liếc xéo Siêu Tử Kiều một mắt.

Siêu Tử Kiều tuy là trưởng lão Cái Bang nhưng gương như thư sinh độ trên bốn mươi tuổi, râu đen, đôi mắt rất linh hoạt, đương nhiên trí tuệ không phải bình thường.

Siêu Tử Kiều có ý không phục:

– Tôn trưởng lão! Chứng cứ đã rõ ràng! Dương Tiểu Tà đầu độc quần hùng trước đây tại Trầm Hồn Cốc để mưu thoát nạn. Việc dùng độc là ngón nghề của Dương Tiểu Tà rồi, còn phải tìm chứng cứ nào nữa. Nếu buông tha tuyệt đối không thể ngăn cản hấn nổi. Hấn sẽ trốn đi.

Tiểu Tà cười lớn:

– Ta không trốn đâu. Ta nhất định ở lại đây.

Tiểu Tà nhìn Siêu Tử Kiều một mắt, rồi quay qua về phía Hàn Trúc, lớn tiếng:

– Thiếu bang chủ! Tôi có cách tìm ra hung phạm. Chỉ cần thời gian ba ngày, nếu tôi không tìm ra, tôi sẽ chặt đầu giao cho thiếu bang chủ xử lý.

Tiểu Linh kinh hãi:

– Tiểu Tà! Huynh không nên cam đoan như vậy! Huynh không thể...

Dứt tiếng, Tiểu Linh khóc òa lên...

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Mọi cứ yên tâm! Huynh nói được thì làm được. Có lần nào huynh nói ma không làm được đâu.

A Tam xen vào:

– Tiểu Tà hứa ba ngày tìm ra thủ phạm, thì là đã chậm một chút để có thì giờ nghỉ ngơi! Tiểu Linh! Cô nương cũng được nghỉ ngơi dưỡng sức rồi!

A Tam vốn tin tưởng Tiểu Tà là người có đầy bản lĩnh, nên không chút lo sợ.

Hàn Trúc băng khuâng:

– Dương Tiểu Tà! Việc này tuyệt đối không được đùa giỡn!

A Tam đáp thay cho Tiểu Tà:

– Thiếu bang chủ! Tiểu Tà của chúng tôi thích đùa giỡn, nhưng nói là làm, mà làm rất có hiệu quả.

Nói xong, lấy vai đụng mạnh vào lưng Tiểu Tà có ý trêu ghẹo. Hai người trao đổi với nhau một vài cử chỉ rồi nhìn nhau vui cười.

A Tứ nói:

– Tôi cũng vậy! Tôi sẽ cùng Tiểu Tà của chúng tôi tận lực phá án.

Tiểu Thất cũng quả cảm:

– Trong việc này cũng có tôi.

Hàn Trúc và Tiểu Tà cùng nhìn nhau một hồi, rốt cục thái độ cương quyết của Tiểu Tà đã làm cho Hàn Trúc rất cảm hứng.

Hàn Trúc nói:

– Cũng được! Chỉ cần trong ba ngày, huynh tìm ra được thủ phạm, bốn bang sẽ tặng thưởng “Long Hình Ngọc Kết”.

Toàn thể đệ tử Cái Bang nghe nói ai nấy đều kinh hãi, vì “Long Hình Ngọc Kết” là bảo vật của Cái Bang, dùng ngọc kết thành rất quý, chỉ có người đại ân của Cái Bang mới được trọng thưởng như vậy.

Người nào cầm được “Ngọc kết” thì có quyền ra lệnh cho Cái Bang một lần thi hành, Nhưng chỉ một lần thôi.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Bang chủ không cần tặng tôi bất cứ vật gì. Tôi chỉ cần làm việc này mục đích là tránh sự nghi oan. Tôi yêu cầu trong ba ngày này không ai được rời Quân Sơn một bước.

Hàn Trúc quay nhìn các trưởng lão:

– Các vị trưởng lão có đồng ý không?

Các trưởng lão thấy Tiểu Tà lấy sinh mạng của mình bảo chứng việc làm, nên không có gì thắc mắc. Tất cả đều đồng ý.

Hàn Trúc nói:

– Dương Tiểu Tà! Bốn bang chủ cho huynh có ba ngày thôi. Huynh phải có gắng làm cho xong.

Tiểu Tà nói:

– Đa tạ!

Hàn Trúc giải tán các trưởng lão, rồi cùng với Tiểu Tà và đồng bọn tiến vào hậu viện

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Huynh quá mạo hiểm rồi! Đã có gì chứng cứ mà huynh dám lấy sinh mạng bảo đảm như vậy?

Tiểu Tà thản nhiên:

– Mọi cứ an tâm! Đừng lo lắng cho huynh.

Tất cả mọi người đều trở lại Hàn Linh phạn.

Tiểu Linh pha trà cho mọi người uống.

Tiểu Tà cười, nói:

– Giờ thì rượu đã biến thành trà rồi! Có rượu cũng không được uống.

Tiểu Linh nói:

– Đúng vậy! Lúc này không phải lúc uống rượu vui đùa. Huynh phải thực hiện lời giao kết của huynh. Nếu không...

Tiểu Tà ngắt lời:

– Tiểu Linh sợ Tiểu Tà này uống say làm thất bại công việc sao?

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà làm thinh không đáp, chỉ lộ ra một nét mặt lo lắng vô cùng.

Hàn Trúc nói:

– Dương Tiểu Tà! Huynh có cách gì không? Tôi biết rằng báu vật bốn bang không phải huynh lấy, nhưng sự thật thì đã mất rồi. Việc này nhất định bốn bang có người âm mưu hành động, thật khả ác.

Tiểu Tà nói:

– Tôi thấy hiện nay Cái Bang bị địch thủ xâm nhập rất nhiều.

Hàn Trúc nói:

– Tôi cũng có cảm giác như vậy, nhưng không biết dùng cách nào tra xét, phát hiện, để loại trừ nó ra.

A Tam xen vào:

– Được rồi! Tiểu Tà của chúng tôi là thần thánh, nếu đã đến đây thì không có vụ án nào không tra được hí... hí...

Hàn Trúc cười theo:

– Hy vọng như vậy.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Bí kíp Cái Bang làm sao mất trộm?

Hàn Trúc đáp:

– Ta từ nhỏ cứ cất trong mình, bang chủ đưa cho ta cũng nói rằng tuyệt đối không giao cho ai khác.

Tiểu Tà nói:

– Bang chủ giao cho thiếu bang chủ có ai biết không?

Hàn Trúc nói:

– Không có ai biết được! Bang chúng vẫn tưởng rằng bí kíp này do Bang chủ cất giữ.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Như vậy “Giáng Long Thập Bát Chưởng” còn có bí mật gì đây?

Hàn Trúc nhìn Tiểu Tà:

– Tại sao huynh biết được “Giáng Long Thập Bát Chưởng” còn có điều bí mật?

A Tam đắc ý:

– Tiểu bang chủ của chúng tôi rất giỏi! Thiên hạ có chuyện nào mà không

biết? Chỉ biết là thiếu bang chủ chúng tôi không đọc được sách mà thôi.

Tiểu Tà cười:

– Lý do này rất đơn giản. Trong trường lão Cái Bang ai cũng biết sử dụng “Giáng Long Thập Bát Chưởng” thì Giáng Long Thập Bát Chưởng đâu có gì bí mật nữa. Nếu muốn lấy bí kíp này thì cần gì bí mật nữa. Nếu muốn bí kíp này thì có thể lấy ở các bản khác đâu cần lấy của thiếu bang chủ.

Hàn Trúc gật đầu:

– Nói vậy cũng phải! Nhưng có thể các trưởng lão bảy túi chưa chắc ai cũng được một bản sao, nên họ lấy cấp bản chính của tôi.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Thiếu bang chủ đã hiểu lầm ý nghĩ câu nói của tôi rồi. Tôi phải nói là từ hàng trưởng lão bảy túi trở lên ai cũng biết “Giáng Long Thập Bát Chưởng”. Trong bang có bao nhiêu trưởng lão bảy túi đây? Không ít mà! Ai cũng biết môn bí kíp đã biến cho đệ tử Cái Bang. Thì muốn đưa một bản sao thật dễ dàng, chỉ có người muốn khống chế các trưởng lão mới lưu tâm dòm ngó thôi. Đơn giản mà nói thì “Giáng Long Thập Bát Chưởng” của Cái Bang, thiên hạ ít nhất vẫn còn có người khác biết nên không còn quan trọng. Cái quan trọng là bí kíp này đang ở trong mình của thiếu bang chủ. Tôi nói như vậy, các hạ có hiểu không?

Hàn Trúc thở nhẹ một hơi:

– Tiểu Tà! Huynh quả là lợi hại! Không sai “Giáng Long Thập Bát Chưởng” cuối cùng có ba chiêu, mỗi chiêu ba thức. Trong ba chiêu chín thức này cộng lại mới làm cho “Giáng Long Thập Bát Chưởng” phát huy hiệu lực đến tột đỉnh võ công. Nhưng ba chiêu chín thức này chỉ có bang chủ mới có quyền luyện tập. Chính bang chủ Cái Bang phải dùng ba chiêu này khống chế phản tặc. Nhờ đó mà mới bảo trì được cơ nghiệp của Cái Bang.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ có từng trao qua tay ai không? Hay vô ý mà đưa ra?

Hàn Trúc nói:

– Không! Tôi cứ giữ trong mình, tuyệt đối không sử dụng. Người khác không biết được tôi luyện được ba chiêu, chín thức cuối cùng.

Tiểu Tà gật đầu:

– Nếu vậy, nhất định bang chủ đã để lộ bí mật rồi! Thiếu bang chủ! Bang chủ rời khỏi nơi đây bao lâu rồi.

Hàn Trúc nói:

– Độ hơn ba tháng.

Tiểu Tà đứng dậy nói lảm bảm:

– Ba tháng? Có phải thân phụ của thiếu bang chủ đi tìm thuộc hạ mất tích không?

Hàn Trúc nói:

– Đúng! Dường phụ ta nói như vậy.

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Đi tìm thuộc hạ mất tích... Kẻ nào dám động đến thuộc hạ Cái Bang nhất định là cao thủ rồi. Dường phụ của thiếu bang chủ gặp được cao thủ, nhất định sử dụng “Giáng Long Thập Bát Chương”, cuối cùng tam chiêu, cửu thức, đã thắng được địch thủ. Nhưng địch thủ thì có quan hệ với đệ tử Cái Bang đã sai đệ tử Cái Bang làm nội gián, xâm nhập vào tổ chức để ăn cắp. Có thể tên nội gián và địch thủ cũng là một. Chắc chắn là như vậy.

Hàn Trúc kinh hãi:

– Nếu vậy là có liên quan đến việc mất tích của đệ tử Cái Bang sao?

– Nhất định là như vậy.

Vừa ngồi xuống uống một chén trà, Tiểu Tà quay nhìn Tiểu Linh cười lớn. Tiểu Linh không hiểu nội tình, cũng cười theo, nhưng nụ cười của nàng không được tươi vì lo lắng cho Tiểu Tà.

A Tứ nói:

– Không sai! Tuyệt hảo rồi! Bây giờ chúng ta nói đến Thái Thượng Ma Kinh. Thiếu bang chủ, chuyện này thiếu bang chủ có biết chút ít không?

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Xin cho chúng tôi biết chút ít về Thái Thượng Ma Kinh?

Hàn Trúc nói:

– Về chuyện này, ta chưa từng nghe qua! Nếu hôm nay Mã trưởng lão không nói ra, thì ta mãi mãi không hiểu được có quyển Ma Kinh ở nơi đây.

Tiểu Tà quay về Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Mọii còn nhớ tại Hoài Sơn Xà Cốc có người là Yêu Linh Quý Vương Lý Tam Siêu không?

Tiểu Linh nghe đến tên Lý Tam Siêu lòng hồi hộp nói:

– Mọii nhớ rồi! Nhưng ông ta không phải bị huynh nương trong Xà cốc rồi sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Nếu đoán người chết thì nhất định phải nhìn thấy thể xác nếu không chưa thể quyết đoán được. Bây giờ không nói hẳn chết hay chưa, nhưng ta còn nhớ hẳn bắt mọii cũng vì bộ Thái Thượng Ma Kinh. Có đúng không?

Tiểu Linh nhớ lại:

– Không sai! Ông ta bắt muội để đổi lấy bộ Ma Kinh.

Tiểu Tà gật đầu:

– Như vậy chứng tỏ bộ Thái Thượng Ma Kinh là có thật, đồng thời cũng nằm trong tay của Cái Bang trưởng lão.

Tiểu Linh nói:

– Chuyện của Lý Tam Siêu cũng từng nói qua. Chắc chắn không sai rồi.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy thiếu bang chủ có phát hiện trong lúc Mã trưởng lão nói ra Thái Thượng Ma Kinh thì mọi người đều ngơ ngác không?

Hàn Trúc lắc đầu:

– Tôi không để ý! Bởi vì tôi nghe nói bộ Ma Kinh này xưng bá võ lâm thì rất nghi hoặc.

Tiểu Tà cười nói:

– Thật là buồn cười

Hàn Trúc nói:

– Đúng! Thật là buồn cười...

Tiểu Tà tiếp:

– Như vậy mới có chỗ quan trọng! Đồng thời gút mắt cũng ở tại nơi này.

A Tam không nhin nổi, vỗ tay la lên:

– Oa... Hay lắm! Hay lắm! Xin tiếp tục! Tiếp tục!

Tiểu Tà cười nói:

– A Tam! Sau này đệ cũng tập khám phá như vậy, xem có thông minh không?

Tiểu Tà thở nhẹ:

– Thiếu bang chủ! Vậy là chứng tỏ Cái Bang không hiểu được việc này. Chỉ có Mã trưởng lão là người biết được mà thôi.

Hàn Trúc gật đầu:

– Tất cả bang đều chưa tìm ra việc này.

Tiểu Tà nói:

– Đó chỉ là âm mưu mà biểu hiện hành động sơ ý, nên chúng ta mới khám phá được.

Hàn Trúc hỏi vội:

– Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ chỉ cần suy nghĩ xem thọ chủ Siêu Tử Kiều lúc đó định nói gì?

Hàn Trúc nói:

– Siêu Tử Kiều? Không lẽ là hắn?

Tiểu Tà nói:

– Nhất định không sai.

Hàn Trúc lắc đầu:

– Hắn từ trước đến nay làm việc rất có trách nhiệm và lập được không ít công lao thì tại sao lại là hắn?

Tiểu Tà nói:

– Có trách nhiệm thì là có năng lực, lập được không ít công lao tức là đã hơn người thì không muốn đang tâm chỉ làm thọ chủ mà thôi.

A Tam vội hỏi:

– Tiểu Tà! Đừng nói gần xa! Hãy mau vào vấn đề. Tại sao huynh biết hắn là hung thủ?

Tiểu Tà cười nói:

– Tại vì Thái Thượng Ma Kinh chỉ có một mình Mã trưởng lão biết được tại sao Siêu Tử Kiều cũng biết.

Hàn Trúc nói:

– Vậy chúng ta dùng cách nào để xác minh thủ phạm?

Tiểu Tà nói:

– Siêu Tử Kiều đã từng nói Thái Thượng Ma Kinh là báu vật gồm thấu võ công thiên hạ, bất cứ người nào cũng ham muốn. Cùng một lúc lại nói tôi đã lên được Thất Linh cảm, cũng như để gán tội vào việc ham muốn đoạt Thái Thượng Ma Kinh. Có đúng không?

A Tam nháy lên, kích động:

– Tại sao đệ không nghĩ tới điều này? Siêu Tử Kiều, người chết chắc rồi.

Tiểu Tà nói:

– Không phải đơn giản như vậy. Chúng ta trước tiên chưa tìm ra chứng cứ, cũng không có cách nào buộc tội hắn được.

Té ra Tiểu Tà tại đại sảnh đã phát hiện được tâm tư của Siêu Tử Kiều, nên mới dám lấy sinh mạng bảo đảm vụ án.

Hàn Trúc bây giờ cũng tin, nên nói:

– Ta không nghĩ rốt cuộc là hấn! Rất khả hận!

Tiểu Tà nói:

– Được rồi! Cứ bắt hấn tra hỏi! Nếu chối cãi thì giết bỏ không cần thương tiếc đối với những ai ăn cháo đá bát.

Hàn Trúc thở một hơi:

– Phe nhóm bọn Siêu Tử Kiều không biết có bao nhiêu? Cái Bang thật có nguy cơ rồi...

Tiểu Linh theo dõi thấy Tiểu Tà đã biết được ai là thủ phạm, tâm tư phấn khởi, cười nói:

– Dương huynh! Đừng lo lắng. Ở đây cái gì cũng rõ ràng.

Hàn Trúc hỏi:

– Bây giờ chúng ta tra hỏi hấn bằng cách nào?

Tiểu Tà nói:

– Dùng ngựa! Dùng con ngựa biết kêu!

Hàn Trúc hỏi:

– Dùng ngựa?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Chuyện này chúng ta từ nhỏ đã nghe qua.

A Tam vội hỏi:

– Tiểu bang chủ! Đừng nói lòng vòng...

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà chuyên môn tìm cách khôi hài. Mọi người tìm đâu ra một con ngựa biết kêu?

Nàng nghĩ rằng Tiểu Tà không thể làm được chuyện này.

Hàn Trúc hỏi:

– Ta cũng không hiểu Dương thiếu hiệp nói gì.

Tiểu Tà nói:

– Hồi xưa có một phú thương giàu có mất tiền và nghi trong đám tôi tớ có một người lấy nhưng không thể nghi cho ai ăn cắp. Người phú thương liền trói một con người nhốt vào một căn phòng, sau đó buộc bọn đầy tớ từng đứa sờ vào con ngựa. Chỉ cần người nào ăn cắp thì con ngựa sẽ kêu lên. Kết quả người phú thương đã tìm ra thủ phạm.

A Tứ cười khoái chí:

– Tôi biết Tiểu Tà đã có cơ mưu.

Hàn Trúc gật đầu:

– Đó là tại người phú thương tha dầu trên lưng ngựa, mà người ăn cắp không dám sờ vào, nên mới bị phát hiện. Nhưng câu chuyện này ngày nay ai cũng biết, chúng ta liệu có thực hiện được không?

Tiểu Tà nói:

– Làm lại được. Chúng ta không nên lưỡng lự.

A Tam nói:

– Nhất định được! Tiểu Tà! Phải tìm được một con ngựa biết kêu!

Tiểu Tà nói:

– Không sai! Ta phải dùng cách như vậy mới cho mọi người biết đó là con long mã, chỉ cần người nào ăn trộm sờ nó, đảm bảo nhất định nó sẽ kêu.

Hàn Trúc nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy Tiểu Tà bảo đảm như vậy, nói:

– Được rồi! Tất cả do Dương thiếu hiệp định liệu. Chỉ cần làm lọt mắt được tên phản tặc này thì khó khăn cách nào cũng làm.

Tiểu Tà gật đầu:

– Thiếu bang chủ! Ngày mai truyền lệnh cho mọi người đi tìm một con ngựa. Khi tìm được ngựa thì thông báo cho tất cả mọi người tập hợp. Nhưng trước tiên phải để cho tôi xem con ngựa có biết kêu hay không?

Hàn Trúc nói:

– Chuyện không chậm trễ! Tội phải thi hành ngay.

Nói xong, phóng mình hướng về tiền viện.

o O o